

Crescut în biserica subterană

Crescut în biserica subterană

*Povestea lui Isaac Liu,
fiul Omului Ceresc*

Traducere de Daniel Tanc

Albrecht Kaul și Isaac Liu

Casa Cărții, Oradea
2014

Carte apărută în limba germană cu titlul *Sohn des Untergrunds. Das Leben von Isaac Liu – dem Sohn des Heavenly Man*
Copyright © 2011 Brunnen Verlag Giessen
www.brunnen-verlag.de

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură,
traducerea Dumitru Cornilescu.

Crescut în biserica subterană
de Albrecht Kaul și Isaac Liu

Copyright © 2014 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Kaul, Albrecht

Crescut în biserica subterană / Albrecht Kaul și Isaac Liu ;
trad.: Daniel Tanc. - Oradea : Casa Cărții, 2014
ISBN 978-606-8282-93-0

I. Liu, Isaac

II. Tanc, Daniel Ovidiu (trad.)

821.112.2-94=135.1

Traducerea: Daniel Tanc
Editarea și tehnoredactarea: Timeia Viman
Corectura: Claudia Stanciu
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cuprins

1. Fiul unui dușman al statului	7
2. Un tâlhar fricos	12
3. Satul natal	14
4. Ecuația bunicii	17
5. O eroină a credinței	19
6. L-am cunoscut pe tata doar din afișe	23
7. Mama este o femeie foarte curajoasă	25
8. Persecutat, dar viu și activ	28
9. Ce bine că botezul se face o singură dată!	30
10. Nu un mic sfânt	33
11. Poliția și demonii	38
12. Întâlniri secrete	42
13. Obligați să fugim	50
14. Dezamăgit de Dumnezeu	53
15. Un oaspete al Bisericii oficiale	56
16. Examenul s-a anulat	60
17. Rețeaua „agenților” creștini	65
18. Într-un Volkswagen chinezesc, printre căruțe cu bizoni și capre	69
19. Părăsim China	73
20. În Myanmar	76
21. Ming, prietenul meu	81
22. Toată ziua cu nasu-n carte	86
23. Captiv într-un hotel	90
24. Fugind spre Thailanda	95
25. Spre Germania, zburând cu Lufthansa	98
26. Ce se va alege de mine?	102
27. „Țara prăfuită”	107
28. Când mă gândesc la China	110

1

Fiul unui dușman al statului

Chiar de la început, statul chinez privea cu suspiciune familia noastră. Încă de tânăr, tatăl meu a vorbit despre Isus în multe locuri din China. Astfel, nenumărați oameni au venit la Cristos și viața lor a fost schimbată radical. Tatăl meu a înființat mai multe congregații care să-i ajute pe credincioși să crească în credință.

Însă slujba de evanghelist era interzisă în China. După cum vom vedea în continuare, predicarea era permisă doar în Biserica oficială, care era controlată de statul comunist. Înființarea de noi congregații era ilegală. Din acest motiv, tatăl meu era considerat „dușman al statului” și astfel a trăit într-un permanent risc.

Cu toate acestea, sub multe aspecte, poporul chinez se sătura de comunism. Oamenii resimțeau golul și lipsa de sens din viața lor. De aceea erau atât de deschiși față de credința în Isus. Ori de câte ori tatăl meu predica, lucrurile se puneau în mișcare.

Viața alături de un „dușman al statului” a fost plină de primejdii pentru întreaga familie. Mama mea a simțit lucrul acesta chiar înainte de căsătorie. Avea șaptesprezece ani și stătea lângă tata în holul primăriei, așteptând legalizarea căsătoriei. El avea douăzeci și unu de ani. Cererea lor de căsătorie a fost aprobată, însă chiar și așa tatăl meu a fost arestat pe loc și dus în oraș –

pentru a se clarifica ceva. Era deja cunoscut în zonă ca evanghelist și aceasta era suficient pentru a fi considerat infractor în ochii poliției statale. Ei nu doreau să oprească întâlnirile de rugăciune din sate, însă pastorii ambulanți, care răspândeau „superstiții care sucesc mințile”, erau prea periculoși pentru stat.

După câteva luni de interogări, bătăi și insulte l-au pus în libertate. Așadar, căsătoria părinților mei nu a avut loc, de fapt, decât peste aproape un an de zile. Tatăl meu însă nu a încetat să călătorească și să predice despre Isus în secret. De atunci, șeful Biroului Public de Securitate l-a spionat permanent și l-a arestat ori de câte ori a avut ocazia.

Mama a acceptat cererea în căsătorie a tatălui meu de bunăvoie, deși căsătoria lor fusese aranjată de mamele lor. Era mândră că se căsătorea cu un predicator al Evangheliei, pentru că și ea își predase viața lui Dumnezeu.

Când a rămas însărcinată cu mine, viața a devenit foarte grea. Munca grea de la câmp, alimentația săracă din perioada sarcinei, lipsa tatălui meu care era în închisoare și, ceea ce le întrecea pe toate, batjocura și disprețul din partea consătenilor noștri au împovărat-o greu.

O lungă perioadă de timp, a reușit să țină secret faptul că era însărcinată. A crezut că, dacă nu va proceda astfel, oamenii o vor trata așa cum erau tratate celelalte soții ale „dușmanilor statului”. După șapte luni însă, sarcina nu a mai putut fi ascunsă. Nu se putea ascunde, așa cum făceau alte femei însărcinate, pentru că trebuia să meargă la câmp și să ia parte la viața satului. Așa că, într-o seară, doi polițiști au venit și i-au ordonat să avorteze copilul predicatorului nelegitim. Trebuia să se adreseze spitalului din orașul-capitală a districtului în termen de trei zile, altfel urma să fie luată cu forța și dusă acolo.

Mama știa ce înseamnă aceasta din povestirile care circulau: urma să vină un camion și să o ducă într-un anume loc. Acolo urma să fie ținută cu lovituri și bătăi. Apoi, șoferul camionului urma

să conducă intenționat agresiv, prin cele mai rele hârtoape ale drumurilor accidentate spre oraș. Cele mai multe femei nășteau ca urmare a acestui mijloc de tortură. Copiii avortați – de multe ori și cei născuți prematur – erau aruncați din camion într-o groapă sau azvârliți peste un pod în râu, iar când, în final, mamele ajungeau la spital erau tratate ca niște leproase. Multe nu supraviețuiau acestei infernale torturi; unele săreau din camion și mureau. Cele care nu pierduseră copiii până la acel moment erau supuse unui chinuitor proces de avort, fără anestezic sau spitalizare.

În teama ei, mama mea și-a găsit refugiul în rugăciune. Doar Dumnezeu o mai putea ajuta. Trebuia să se descurce fără ajutorul pe care i l-ar fi putut oferi tatăl meu, care nici măcar nu știa în ce situație terifiantă se afla ea. Ea nu putea „dispărea”, deoarece toate rudeniile ei locuiau fie în acel sat, fie într-unul din cele învecinate. Ar fi găsit-o imediat. Nici nu putea merge mai departe, pentru că nu știa unde să meargă – și, în plus, o femeie însărcinată care călătorește este întotdeauna suspectă. Ea s-a rugat:

– Doamne, Tu mi-ai dat acest copil, chiar dacă tatăl lui este în închisoare. Păstrează acest copil pentru mine și va trăi doar pentru Tine.

În seara dinaintea zilei în care mama trebuia să meargă la spital, m-am născut eu înainte de termen. Nu existau prosoape sterilizate, instrumente medicale sau medicamente la îndemână. Un lighean cu apă caldă și un prosop de mâini curat a fost tot ce a avut la dispoziție în grabă bunica mea. Ea a fost singurul ajutor disponibil în acel moment greu.

Fericită, deși la capătul puterilor, mama m-a ținut în brațe. Acum eram protejat de lege și nu mai puteam fi ucis. Dumnezeu m-a salvat, practic, în ultimul minut.

Faptul că am supraviețuit acelor prime săptămâni fără a fi pus în incubator și fără asistență medicală a fost un alt miracol de la Dumnezeu. Mi s-a spus că eram micuț, zbârcit și palid. Acum,

când mă privesc în oglindă – și când mă gândesc cum mă privesc fetele – îmi dau seama că Dumnezeu m-a făcut chiar arătos...

Vestea despre nașterea fiului său a fost transmisă tatălui meu în închisoare. În secret, mi-a scris o scrisoare, prima mea scrisoare, pe care, desigur, nu am înțeles-o decât mai târziu. În această scrisoare a specificat numele meu – Isaac. Mi-a scris că numele trebuie să însemne „oferit lui Dumnezeu și astfel folosit în mod minunat să ducă mai departe binecuvântarea lui Dumnezeu”. Narațiunea despre Avraam și fiul lui, Isaac, a fost mereu o inspirație pentru mine. În deplină ascultare de Dumnezeu, Avraam a fost gata chiar să îl jertfească pe fiul său, în conformitate cu practicile oamenilor din ținutul său. Însă Dumnezeu nu dorește astfel de jertfe nemiloase și, prin Isaac, a aranjat cadrul minunatei istorii a mântuirii. Implicațiile numelui meu mă fac să fiu mândru!

În scrisoare a mai menționat: „Isaac, înainte ca tu să te naști, tatăl tău a intrat în închisoare, fără să fi făcut nimic rău. Tot ce a făcut a fost să răspândească Evanghelia. Am doar o dorință pentru viața ta: să Îl urmezi pe Isus, așa cum arată și numele tău. Vei deveni un om ascultător și plin de credință, exact ca Isaac.” La final a scris: „Fiule, ne vom vedea în ceruri. Tatăl tău care te iubește.”

Știu că în acea vreme chinuitoare și dureroasă își pierduse orice speranță viață. Nu credea că va mai fi vreodată liber. Trăia zilnic cu groaza execuției sau cu gândul că nu va mai rezista torturii și agoniei. În acel moment, a crezut că aceea va fi prima și ultima scrisoare pe care o va putea scrie fiului său.

Într-o bună zi însă, tatăl meu a ajuns acasă! Climatul politic a devenit mai permisiv, iar el a fost eliberat din închisoare. Mama abia își putea stăpâni bucuria. Nu mai era în stare să-și facă lucrul ca de obicei, ci se agita pe lângă casă cu fața îmbujorată.

Bunica s-a dus până în oraș, pentru a afla cu precizie termenii eliberării lui de la Biroul Public de Securitate, însă nimeni nu a băgat-o în seamă și nu i-a dat nicio informație.

Eu însă nu eram în apele mele. Cum ar fi să avem un bărbat în casă? Era de fapt un om rău, așa cum credeau sătenii? Ei gândeau așa: dacă cineva se află în închisoare, atunci există un motiv pentru asta. Trebuie să fie un răufăcător.

Apoi, tatăl meu a ajuns singur, venind pe jos, în satul pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. Prietenii îi cumpăraseră un bilet de autobuz, însă fusese eliberat atât de târziu în acea zi, încât apucase să prindă doar ultimul autobuz, care oprise la zece kilometri de sat. Era foarte frig. Tata uitase ce mare binecuvântare era o casă încălzită. Cum ar fi să își strângă soția la piept? Tânjea să își ia fiul în brațe. Tata urma să mă vadă pentru prima oară în viață.

Ușa de la intrare era blocată, iar eu adormisem deja pe saltea mea. Mama și tatăl meu se salutară ca niște străini, apoi, dintr-odată, ca niște iubiți. În cele din urmă, mama mă trezește și spune:

— Tatăl tău a venit acasă.

O țin de mână și mă îndrept stângaci spre ușă, ca să-l privesc pe furis pe acest străin. El se apleacă și își întinde brațele înspre mine – însă eu mă ascund în spatele mamei. Acest străin mi se pare chiar sinistru. Ce are el de-a face cu mine? O fi într-adevăr un om rău?

Apoi îl văd pe tatăl meu îngenunchind. Se roagă înflăcărat, cu voce tare; Îl laudă pe Dumnezeu pentru viața mea; apelează la bunătatea și voia lui Dumnezeu. Apoi mă binecuvântează.

Aceste feluri de exprimare îmi sunt cunoscute. În timp ce el se roagă, mă îndrept spre el și îmi așez brațele în jurul gâtului său. Acum, îngenunchem cu toții pe lutul bătătorit, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru bunătatea și ajutorul Său.